

Phoen. v. 185 sqq.:

ὄδ' ἐστίν, αἰχμαλώτιδας
 ὅς δορὶ Θηβαίας Μυκηνησίῃ
 Ἀερναία τε δώσειν τριαίνα,
 Ποσειδανίους Ἀμυμωνίους
 ὕδασι, δουλείαν περιβαλὼν;*)

Prudenter Nauckius: 'δώσειν pendet ab verbo dicendi, quod nescimus quo loco exciderit'. Valckenarius quidem docet verborum dicendi frequentem esse ellipsin, imprimis autem illam convenire Antigonae propter maguiloquum Capanei tumorem indignanti, quibus plausum tulit Klotzii ad infinitivos historicos Latinorum provocantis, at par exemplum neuter proferre potuit, atque in his exemplis opus est, non praeceptis. Itaque conicio:

Ἀερναία τε δώσειν τριαίνα,
 Ποσειδανίους Ἀμυμωνίους,
 ἡ ὕδασε, δουλείαν περιβαλὼν;

Neptunii Amymonii sunt incolae Ἀερναίας τριαίνης, quem locum fuisse R. Vngerus in Thebanis paradoxis Vol. I p. 193 ostendit, posteri Nymphae Amymonae e Neptuni concubitu cf. scholl. ad vs. 127, et profecto incolae aptius Neptunii dicuntur, quam aquae Neptuniae Amymoniae, quod sensit scholiasta qui annotat λείπει ὁ καί, καὶ εἰσὶ τὰ κτητικὰ ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων· ἢ ἢ, Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμῶνης. De metro adi Herm. Elem. p. 750 sqq.

Iam huic loco plures subiungam, quibus aequè verbum restitutum medelam afferet.

Hel. 375 sqq.:

ὃ μάκαρ Ἀρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε Καλλιστοῖ, Διὸς
 ἃ λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυνίους,
 ὡς πολὺ ματρὸς ἐμᾶς ἔλαχες πλέον,
 ἃ μορφαῖ θηρῶν λαγρογνίων
 ὀμματι λάβρω σχῆμα λειάνης
 ἐξάλλάξασ' ἄχεα λύπης.

*) Textum et versuum numeros affero ex altera editione Aug. Nauckii.

Vltimi versus, qui hucusque omnes criticorum conatus eluserunt, facillimo negotio ita sanandi sunt:

ἃ μορφαῖ Θηρῶν λαχνογυίων
ὄμματι λάβρω σχῆμα ἑλέαινες,
ἔξαλλάξασ' ἄχα λύπης.

Communi enim fama, quam praeter alios Ovidius egregie expressit Met. II, 477 sqq., Callisto in ursam mutata est neque in laenam quae propter iubam deficientem vix θῆρ λαχνόγυιος dici posset,

Mens antiqua tamen facta quoque mansit in ursae;

Adsidue quoque suos gemitu testata dolores,

Qualescunque manus ad coelum et sidera tollit:

Ingratumque Iovem, nequeat cum dicere, sentit.

Nec vero ὄνυχι γένυν ἔδενσε φοινίαισι πλαγαῖς (347), sed ut natura ursina tulit faciei voraci laevigabat habitum unguibus.

Rursus in Oresta 496 sqq.:

ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον
πληγείς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπαὶ κῆρα,
αἰσχιστον ἔργον, οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ,
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὄσιαν διώκοντ' ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
μητέρα,

quisque sentit Hermanni ὑπαὶ pro ὑπὲρ librorum locum nondum in integrum restituisse, imo omnem caedis descriptionem hic a patris persona abhorrere, insuper sequentem versum sic parentheseos loco adiectum mirum quantum languere. Emendo igitur

πληγείς θυγατρὸς, τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κ' ἀρᾶς
αἰσχιστον ἔργον. οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ.

Nam his Tyndareus Menelai opprobrio obloquitur: δρογὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν, ac sequentia puncto rectius discernuntur quam commate.

Heracl. 763 sqq.:

κακὸν δ', ὃ πόλις, εἰ ξένους
ἰκτῆρας παραδώσομεν
κελεύσασιν Ἄργους.

Sic Nauckius textum dedit, qui Matthiae praeeunte Reiskii et Musgravii coniecturam recepit, certam medelam recte desiderat. Nam quod Hermannus Par. E. lectionem κελεύσιμον Ἄργους agnovit et vertit imperandi licentiam habens Argos malum est' exquisitum quidem loquendi genus explicari poterit iis quae Lobeckius ad Soph. Ai. 634 praecepit, sed interiecta sententia obstat. Communis librorum lectio καὶ λεύσιμον ἄργος, qua fretus propono:

κακὸν δ', ὃ πόλις, εἰ ξένοις
 ἰκτιήρας παραδώσομεν
 καὶ νεύσομεν ἀργῶς,

i. e. si peregrinis supplices trademus et ignave concedemus, quod verbum potentiorum proprium optime in Athenienses adversus Mycenae quadrabit.

Nec probare possum quod Nauckius Cycl. 68 suum inventum ὄν δινεύματα Νυμφᾶν in textum recepit pro ὄν Νύσσα μετὰ Νυμφᾶν librorum, equidem potius illud Νύσσα in verbum νίσσει corrigo coll. 43 et 60—62.

Hel. 179 sqq.:

κνανοειδὲς ἄμφ' ἕδωρ
 ἔτυχον ἑλικὰ τ' ἀνὰ χλόαν
 φοίνικας ἄλιον πέπλους
 ἀγαῖσιν ἐν ταῖς χροσῆαις
 θάλλουσ' ἄμφι τ' ἐν δόνακος ἔρνεσιν.

Graviter corrupti loci et sententiae et metro consulere mihi videor, si deleto ἔτυχον versus 180 ultimum muto in:

Θάλλον ἄμφι τ' ἦν δόνακος ἔρνεσιν,

itemque gravius etiam laborantis Amphitruonis orationis Herc. fur. 1054 sqq.:

οὐκ ἀρεμαῖα θρηῆνον αἰδέξεται, ὃ γέροντες;
 μὴ δέσμι' ἀνεγειρόμενος χαλάσας [ἀπολεῖ πόλιν,]
 ἀπὸ δὲ πατέρα μέλαθρά τε καταρρήξει.

si muto:

μὴ δέσμι' ἀνεγειρόμενος χαλάσας ἀποδῆ πόλιν,
 ἀποδῆ πατέρα μέλαθρά τε καταρρήξει,

i. e. ne expergefactus vinculis solutis alliget (ad columnam 1011) civitatem, alliget patrem aedesque deiciat, Simso alter, qui sic tria milia Philistaeorum stravit.

Iph. Taur. 452 sqq.:

καὶ γὰρ ὀνειράσι συμβαίην
 δόμοις πόλει τε πατρίδι,
 τερπνῶν ὕμνων ἀπόλαυσιν
 κοινὰν χάριν ὄλβω.

Non Hermanni ὕπνων pro ὕμνων locum emendat, at infinitivus κοινοῦν pro κοινὰν.

Iph. Aul. 1338 sq.:

ΙΦ. ὃ τεκοῦσα μητέρα, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορῶ πέλας.
 ΚΑ. τὸν γε τῆς θεᾶς παῖδα, τέκνον, ᾧ σὺ δεῦρ' ἐλήλυθας.

In responso matris aperte, quo et γε ducit, imperativus aufigitur virgini imperatus deficit, quem restituo hisce:

τὸν γε θεᾶς θεάσαι, τέκνον, ᾧ σὺ δεῦρ' ἐλήλυθας.

Nomen θεᾶς hunc absorpsit atque αἰ residuum in παῖδα mu-

tatum est, quum B τὸν τε τῆς θεῆς Ἀχιλλέα, τέκνον, ᾧ δεῦρ' ἐλήλυθας offerat.

Huic Cyclopiis locum adiacere iuvat 511 sqq.:

καλὸν ὄμμασιν δεδορκῶς
καλὸς ἐκπερᾷ μελάθρων.
*** φιλεῖ τις ἡμᾶς.
λίχνα δ' ἀμμένει δάια σὸν
χρῶα χῶς τέρευνα νύμφα
δροσερῶν ἔσωθεν ἄντρον.

Tum enim pari ratione lacunam expleo adverbio λάθριον, clam, praecedente μελάθρων commotus, tum inepta δάια σὸν emendo in participium δολώσων, siquidem δολοῦν proprium verbum est de faciei corporisque pigmentis, cf. et Soph. Phil. 129.

Rursus in Andromacha 476 sq.:

τεκτόνιν θ' ὕμνοι ἐργάταιν δυοῖν
ἔρι Μοῦσαι φιλοῦσι κραίνειν,

participium τεκόντοιιν θ' ὕμνον ἐργάταιν δυοῖν Nauckii suspicionem ἄθ' ὕμνων τεκτόνοιιν (vel ἐργάταιν) δυοῖν πικρὰν irritam reddet, cf. Suppl. 180; atque in Helena 871 sq.:

νόμον δὲ τὸν ἐμὸν θεοῖσιν ἀποδοῦσαι πάλιν
ἔφέστιον φλόγ' εἰς δόμους κομιζετε,

participium νόμον δ' ἐπόμενον corriget insulsum νόμον δὲ τὸν ἐμὸν, nempe ipsius Theonoe officio famulae fungī nequeunt.

Denique Rhés. 438:

οὐχ ὡς σὺ κομπεῖς τὰς ἐμὰς ἀμύστιδας,
οὐδ' ἐν ζαχρύσοις δώμασιν κοιμώμενος,

modo sequens vs. 442 τλάς cuique persuadebit, hic quoque pro corrupto τὰς reponendum esse τλάς ironice dictum: ingentes meos haustus sustinens, coll. 419 et Hom. II. 18, 433. Postremo participio lacunam explebo Troad. 1239:

XO. *** ἔνεπε, τίνα θροεῖς ἀνδάν;

Libri Ἐκάβη σὰς praebent, unde Hermannus θαρσήσασ' elicit; similis credo illi ΕΚΑΒΗCΑC est ΕΚΧΡΗCΑC, ἐκ-χρήσασ' i. e. sufficiens, quia choro ante Hecuba nil dixerat nisi ᾧ φίλταται γυναῖκες.

Contraria vice verba interdum aliis orationis partibus cedant necesse est, quo refero:

Heracl. 243 sqq.:

εἰ γὰρ παρήσω τόνδε συλᾶσθαι βίᾳ
ξένου πρὸς ἀνδρὸς βωμόν, οὐκ ἐλευθέρων
οἰκεῖν δοκῆσω γαῖαν Ἀργείοις δ' ὄκνω
ικέτας προδοῦναι καὶ τὰδ' ἀγχόνης πέλας.

Quisque videt hic scribendum esse:

οὐκ ἐλευθέρων

οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν, Ἀργείοις δ' ὄκνη
 ἰκέτας προδοῦναι.

El. 307 sq.:

αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους,
 ἢ γυμνὸν ἔξω σῶμα καὶ στέρησομαι.

Iterum nemo negabit hic ἔξω in adverbium ἔξω mutandum esse eodem sensu adhibitum quo ἔξω τὴν χεῖρα ἔχων λέγειν Aesch. 1, 23, nam ad σῶμα στέρησομαι conferas Hel. 95 φασγάνῳ βίον στερεῖς.

Rhes. 250 sq.:

ἔστι Φρυγῶν τις ἔστιν ἄλκιμος·
 ἐνὶ δὲ Θράσος ἐν αἰχμῇ ποτὶ Μυσῶν, ὃς ἐμὰν
 συμμαχίαν ἀτίθει.

Obscurae orationi aliquam lucem adspergere mihi videor ἐνὶ in ἐνὶ corrigens:

ἐνὶ δὲ Θράσος ἐν αἰχμῇ ποτὶ Μυσῶν, ὃς κτλ.

ut unus Mysus multis Phrygibus opponatur, praesertim quum Mysi Graecis contentui fuerint, cf. Plat. Gorg. 521, c εἰ σοὶ Μυσόν γε ἦδιον καλεῖν.

In Helena 1051 Menelaus uxori ipsius mortem publicaturae respondet:

κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγειν,
 ἔτοιμός εἰμι μὴ θανῶν λόγῳ θανεῖν.

Aperte corruptum λέγειν in λιγεῖ emendandum est, quo bene figurata ab initio oratio continuatur.

Agmen claudat Herc. fur. 177 sqq.:

Διὸς κεραννὸν δ' ἠρόμην τέθριππά τε,
 ἐν οἷς βεβηκῶς τοῖσι γῆς βλαστήμασι
 Γίγασι, πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη,
 τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκόμισσε·

Nauckius ἐν οἷσι συμβᾶς pro ἐν οἷς βεβηκῶς proponit; mihi sequentia suadent β' ἐβ' η λ ο ς pro βεβηκῶς, i. e. contaminatus sanguine Terrae natorum.

(Continuantur.)